

Noapte de poveste

Panait Gabriela

Era târziu, se ascundea lumina
De zidul în tăcere îmbrăcat,
O iederă ce-acoperea grădina,
Până pe turnul gros s-a înălțat

Și brazii, străjuind curtea bătrână,
Sub cerul greu încet se legănau,
Stele vibrau ca apa în fântână,
De lanțul ruginit se agățau.

O pasăre pe ramuri se coboară
Și ochii ei ca luna se aprind...
Ecoul slab pădurea înconjoară
Și se oprește-n geamul cel livid.

Două statui se-mbrățișează-n taină
Pe banca presărată cu povești,
Coboară luna pe a nopții haină,
Pe umerii pictați cu epoletți

Și -o adiere caldă se desprinde,
Copacul de la geam a înviat
Și ramurile groase își întinde
De-ți pare-a fi un zeu înaripat!

În foșnet slab pe muzică vibrează
Frunzele mici din iedera tăcută,
Statui de foc în liniște dansează
Sub draperia nopții descusută.

Urmele lui pantofii mici îndrumă
Pe piatra așezată pe alei,
Ecoul amintirilor răsună,
Ochii de-argint aprind în zări scânteii.

Când zorii reci se-aprind ca o chemare,
Două statui din nou au împietrit
Iar răsăritul pare-o vrăjitoare,
Castelul tot deodat-a amuțit

Și brazii își ascund umbra bolnavă
În colțul unui zid înfrigurat,
Castelul gol îți pare o epavă

Pe care plânge timpul resemnat

Și numai noaptea totul prinde viață,
Povestea se reia de la-nceput...
Cu doi îndrăgostiți și o romanță
Ce se rotesc sub cerul nevazut!

Povestea lor a fost descoperită...
Trăia cândva o fată de-mpărat
Ce a murit fiind îndrăgostită
Pentru vecie de un biet soldat

Care-ntr-o zi a fost trimis pe mare
Topindu-se prin valurile reci
Iar ochii ei, pierduți în depărtare,
Au împietrit de dorul lui pe veci.

Două statui se-mbrățișează-n taină
Pe banca presărată cu povești,
Coboară luna pe a nopții haină
Pe umerii pictați cu epoleți.
Gabriela Ryelle Panait